

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al acht jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bio-informatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

September 2020

Beste allemaal,

De nieuwsbrief van mei heeft veel los gemaakt bij de lezers, misschien wel omdat er tijdelijk wat meer ruimte was in agenda en hoofd om na te denken over de verschillen in gezondheidszorg, welvaart en vrijheid van meningsuiting in deze wereld. Toen ik mijn stuk schreef had ik graag willen 'fast-forwarden' naar dit moment. Gewoon omdat de onzekerheid die me voornamelijk dwars zat

een maatschappelijke was. De epidemie is net als elders in de wereld aan het afnemen, al zal dit betrekking hebben op de 'eerste golf'. We hebben het allemaal goed doorstaan, zijn allemaal even ziek geweest maar hebben in een land waar testen verboden is of gemanipuleerd wordt geen idee wat het is geweest. Het was in ieder geval niet ernstig. Alle onderzoeksvoorstellen van Marco's lab-team zijn afgewezen omdat er van dit land geen basisgegevens bekend zijn, en daarna kwam er een landelijk verbod op het uitvoeren van onderzoek naar deze epidemie. De grenzen zijn echter weer open en de eerste toeristen zijn gespot in Moshi, na lange afwezigheid.

Marieke met de gedoneerde materialen voor 1000 gezichtsmaskers

Nu heb ik 10 maskers in plaats van 5 maskers, (toch een 200% toename) en maakt het ziekenhuis van een donatie chirurgische stof vanuit het Canisius Wilhelminaziekenhuis in Nijmegen 1000 mooie ergonomische maskers. Het zal niet het einde zijn van alle zorgen,

maar tot dusver doorstaan we het goed. Ik wist echter niet hoe de samenleving erop zou reageren, en heb in de vorige nieuwsbrief wat voorbeelden geschetst. Met de nodige extra druk vanuit de overheid is inmiddels de bevolking ervan overtuigd dat het allemaal wel meevalt. Hoe dat zo komt, laat ik buiten beschouwing, maar er is van alles beweerd over de verspreidingswegen van het virus die ingedamd konden worden door de meest bizarre interventies. Maar ik heb de neiging om te bevestigen dat het dusver meevalt. En deze uitspraak, daar had ik graag in mei, het hoogtepunt van de epidemie, naar vooruit gespoeld!

Minder drukte in het ziekenhuis; de open buitenwand van het ziekenhuis wordt, rondje voor rondje, schoongemaakt

Al met al is het een goede en intensieve periode geweest. Het werk in het ziekenhuis was te doen, want ondanks dat ik de enig overgebleven buitenlandse arts in het ziekenhuis ben en de enige neuroloog in Noord Tanzania was ook het aantal patiënten teruggelopen. Dat aantal is inmiddels ook weer normaal en het ziekenhuis is weer druk en vol als altijd.

De kinderen waren alle zes thuis, iets waarover ze allemaal in de vorige nieuwsbrief hebben geschreven. Veel vriendschappen zijn verdiept, en we hebben elkaar – allemaal vastzittend in dezelfde kleine gemeenschap zonder de mogelijkheid om het land te verlaten – beter leren kennen.

Mensen die onverwacht angstig reageerden en

De kinderen met vrienden in de modder van Lake Eyasi

zich opsloten in hun huizen zijn ook weer tevoorschijn gekomen. We vierden Ida's 18e verjaardag met meer dan 60 man, en ook de school had besloten de op de campus achtergebleven leerlingen hiervoor 'los te laten'. De tieners waren zo ontzettend blij elkaar weer te zien dat ze de hele avond lang een soort veel-lagige spekkook van lichamen vormden, zo veel om bij te praten en gewoon tiener te zijn. Niemand ziek geworden, het ging allemaal goed. Een andere wereld vergeleken met Nederland, vermoeden we. Tanzania vergelijkt zich graag met Zweden, maar die vergelijking gaat toch wel mank op kleinigheidjes als het zowat armste land versus een van de rijkste!

Doris, Vicky, (onzichtbare) Hugo, en de "drie Latina's" deelden in het ziekenhuis 1000 Amaryllissen uit namens een Nederlandse bloemteler op de Kili

Nu zijn alle scholen en universiteiten weer open in het land en zijn ook de strenge beperkingen voor deze groep internationale studenten, die maandenlang vast hebben

gezet op de campus van de school, verdwenen. We organiseren veel voor de groep studenten die hun thuis vaak 1 of zelfs 2 jaar niet zien, en dat is voor iedereen een leuke afleiding in deze bijzondere tijd.

Ida, onze oudste, is via Italië naar Nederland vertrokken. Na een nare reis (alleen reizend, bars ondervraagd door douanepersoneel, en met de hele reis mondkapje en gezichtsschild op) kwam Ida na 30 uur via Dar es Salaam en Doha in Milaan aan. Na haar quarantaine in Noord-Italië kon ze niet wachten om haar vrienden op te zoeken van wie ze in februari zo halsoverkop gescheiden was. Ze reist nu naar haar geboortestad Utrecht om er te gaan studeren.

Willem en Ida

Willem, die deze zomer al met zijn vriend Sil uit Moshi een fietstocht maakte vanuit Nederland naar Luxemburg en door de Ardennen naar de Noordzeekust, is opnieuw onderweg op de fiets. Hij is vertrokken bij zijn grootouders in Harskamp en trapt nu in 10 dagen de 750km naar Freiburg waar hij zijn middelbare school gaat afmaken op het geweldige Robert Bosch UWC. We hebben alle vertrouwen in de toekomst van deze twee!

Doris (15)

Dit is een van de meest relaxte nieuwsbrieven die ik heb geschreven. We zitten nu al bijna 5 maanden thuis; drie tijdens school en twee omdat het schoolvakantie is.

Doris en Nina maken verse tagliatelle pasta

Tijdens de vakantie hebben we al veel gedaan, we zijn met z'n allen naar onze vrienden bij Lake Eyasi gegaan, een heel groot meer dat normaal bijna droog ligt maar nu heel vol met water is. Je kunt erop varen en zeilen en de vis die er gevangen wordt is superlekker. We zijn nog eens gegaan zonder Ida en Willem, maar met de "drie Latinas", Elena uit Argentinië, Barbara uit Chili en Ximena uit Mexico, want die zitten de hele vakantie al op school vast. Omdat er geen vluchten naar hun landen gaan, of omdat het in die landen erger is dan hier, kunnen ze beter hier blijven en niet het risico lopen niet meer terug te kunnen keren.

Ik heb de hele vakantie ook veel bij vrienden geloged, want gelukkig konden wij overal heen zonder restrictie. Ook heb ik mijn hele kamer geverfd, georganiseerd en 'geredesigned'. Ik heb alles met mijn vriendin Nina gedaan in ongeveer twee weken. Hij is veranderd van een drukke kamer met bladderende verf, in een rustige blauwe kamer, met Vicky's bed omgebouwd tot bank met lekkere kussens. Het is heel erg fijn want nu kan

Doris' fotoproject: beeld een beroemd schilderij uit

ik uitslapen in de ochtend omdat de kamer langer donker blijft. Dit was echt het perfecte zomerklusje want het duurde ongeveer 2 weken dat ik niet in m'n eigen kamer kon slapen omdat de verf zo stonk.

Ook al is vakantie superleuk, ik kan niet wachten tot school weer opent want ik verheug me er heel erg op om iedereen terug te zien en alle nieuwe leerlingen te leren kennen.

In augustus hernam KLM zijn vluchten op Kilimanjaro. De eerste werd ontvangen door tv-ploegen, Maasai dansers en een waterdoop door de brandweer – tot grote verrassing van de meereizende UWC leerlingen

[Red: Marieke heeft dagen en nachten aan de lijn gezeten met check-in desks rondom de wereld, om vliegmaatschappijen te verzekeren dat de daar gestrande internationale leerlingen Tanzania zonder voorwaarden konden inreizen, nadat er onduidelijkheid was ontstaan over de noodzaak van een negatieve PCR-test. Bijna allemaal zijn ze nu aangekomen, en de school begint het jaar met kinderen uit meer dan 40 landen!]

Hugo (14)

Hallo allemaal, hoe gaat het daar in Nederland tijdens deze pandemie? Hier gaat het goed want de scholen zijn straks weer open (na vijf maanden). In die maanden heb ik heel veel geleerd vind ik, want ik kan meesterlijk goed *wheelies* doen op mijn fiets. Onze leraar van school vertelde dat er allerlei kinderen in het dorp hier vlakbij nu ook de hele tijd *wheelies*

Hugo en Joel zitten er zichtbaar doorheen na 50 km off-road fietsen

doen, dus ik heb ze aangestoken. Gelukkig waren veel van mijn vrienden in de buurt en daarmee heb ik dus veel tijd doorgebracht.

We zijn ook een keer met een paar vrienden naar Usa River gefietst, waar een van hen woont. Dat is ongeveer 60 kilometer. Het was op een hele stoffige hete dag en we hadden besloten om langs het oude treinspoor te fietsen zodat we geen verkeer zouden tegenkomen. Dat was heel erg hobbelig en zwaar en na 50 kilometer kreeg een van ons een astma-aanval. We zijn toen gelukkig opgehaald door de ouders. We waren allemaal gesloopt want het was ook nog eens

Hugo's 14e verjaardagswens waargemaakt: rijlessen van pa (in de tuin) in de Land Rover

bergopwaarts. De terugweg ging veel makkelijker en toen hebben we het wel in een dag gehaald.

Het spoor tussen Moshi en Arusha - maar goed dat er maar eens per dag een trein voorbij komt

Ik vind het super cool dat school eindelijk open is, maar grappig genoeg kan ik eigenlijk ook weer niet wachten tot de volgende vakantie (ja zelfs na 5 maanden "vakantie"!). Maar voor nu ben ik wel heel blij dat ik al mijn vrienden weer kan zien.

Steven (10)

Okee hier is het dan. Op school is er een kamp met de leraren, omdat er zo lang geen school en lessen geweest zijn. De campus was op slot en niemand mocht naar binnen. Nu hebben ze alles weer geopend en om dat te vieren hebben ze een schoolkamp voor de basisschool georganiseerd. We doen daar zwemmen, voetbal, koekjes bakken en knutselen.

Steven als Maasai superman?

Ik heb ook een fiets gekregen van een jongen die terug naar Nederland ging. Het is dus een

echte Nederlandse fiets. Hij is heel cool maar gaf ook wat problemen. In de eerste week was ik het sleuteltje van mijn slot kwijtgeraakt, want ik kende het soort slot niet dat aan je fiets vastzit en door de spaken heen gaat. Dat heb je alleen maar op Nederlandse fietsen. Ik was het sleuteltje kwijtgeraakt na een hash, en mama was naar huis gereden. Pas toen we een paar dagen thuis waren brachten we het feit dat de pedalen van de auto het niet goed deden in verband met mijn sleuteltje ... want die zat vast tussen de pedalen! Nu kan ik mijn fiets weer gebruiken maar hij heeft een lekke band. Die kan Hugo maken.

Ik ben ook begonnen met Nederlandse boeken lezen en ik vind Doifje Weerwolfje heel leuk. Ook Dummie de Mummie heb ik gelezen en dat was heel grappig en cool. Dus als ik iets kan aanraden: LEES DOLFJE WEERWOLFJE EN DUMMIE DE MUMMIE!

Vicky (9)

Vicky dacht lang na over haar stukje, pakte haar viltstiften en begon een kleurplaat in te kleuren. Toen ik haar vroeg wanneer ze nou eindelijk eens ging schrijven zei ze dat ze het zo moeilijk vond om in het Nederlands te schrijven. En dat ze wel een mooie kleurplaat kon maken! Nou vooruit dan.

Vicky heeft in de afgelopen 5 maanden 3 maanden online les moeten volgen, iets waar we bij voorbaat de moeite al voor opgaven. We

waren allebei de hele dag aan het werk van maandag tot vrijdag, en zij kon nog niet echt zelfstandig computeropdrachten doen. Gelukkig was er een andere Nederlandse moeder die heel consequent drie keer per week Vicky naast haar eigen dochter zette en ze beiden les gaf. Dat heeft ons echt gered, want op die dagen ging het goed. Dankjewel Karen! Op de andere dagen heb ik geprobeerd om de pubers hier in huis te motiveren om hun zusje te helpen met huiswerk. Dat was iets te hoog gegrepen ben ik bang. Ze heeft het in ieder geval wel prima naar haar zin gehad ...

Marco

Twee weken geleden verscheen ineens een team wegwerkers met zwaar materiaal op het zandweggetje naast ons huis. Het weggetje, sinds vorig jaar vereerd met de naam "Mtaa wa Sungura" (het Hazenpad), dient vooral als wandelpad naar de kleine zij-ingang van de schoolcampus. Er staan vier huizen aan, en verder verbindt het niets met nergens.

Het Hazenpad naast ons huis, na de wegwerkzaamheden

Desalniettemin werd het kleine straatje met een enorme *grader* gelijkgemaakt en daarna door een wals aangestampt. Het is onbekend of er ook asfalt gelegd zal gaan worden. Bij de straat voor ons huis kwam de asfaltwagen pas een half jaar na de andere machines, en keerde onverrichter zake terug omdat de weg na de zware regens weer vol zat met geulen en gaten. Nog enige maanden later begon het werk opnieuw en sindsdien wonen we aan van de weinige geasfalteerde straten in de wijk. Maar waarom nu het Hazenpaadje?

Op de grote markt van Moshi voor de wekelijkse boodschappen

Voordat dat zal blijken eerst het opmerkelijke deel: de *grader* (zo'n lange caterpillar met een grote schuif middenonder) had over de hele 300 m lengte van het straatje links en rechts de waterleidingen kapot getrokken, en wij zagen onszelf alweer weken sjouwen met 20 liter vaten. Gelukkig bleek onze waterleiding gespaard; wij zitten op een eigen leiding die de doktershuizen in de wijk al decennia voorziet van drinkwater uit een eigen bron van het ziekenhuis. Alleen de gemeenteleidingen, die pas recent zijn aangelegd, waren kapot getrokken. En wat bleek toen ik het de wegwerkers vroeg? Dit is de orde van de dag: het waterleidingbedrijf moet alle leidingen die kapot gaan repareren – omdat ze die in eerste instantie niet diep genoeg had ingegraven. En inderdaad, een week later was alles weer aangesloten – zij het niet dieper dan ervoor. Goed genoeg voor de komende 10 jaar.

Kilimanjaro torent uit boven de in aanbouw zijnde cardiologieafdeling. Ondersteund door Ziekenhuisgroep Twente onder leiding van Dr Salah Said

De verklaring voor het onverwachte verevenen van ons Hazenpaadje kwam tegelijk met een antwoord op het raadsel uit Nieuwsbrief 14, namelijk waarom er nog steeds op de studenten/verplegersflats staat geschilderd: *"painted in 1990; due for repainting in 1994"*. Nu de flats ineens piekfijn herschilderd worden, moesten we dat toch eens uitvinden! Een collega van Marieke had direct het antwoord: de verplegersflats staan weliswaar op het ziekenhuisterrein, maar zijn eigendom van de staat ... en er zijn verkiezingen in aantocht. Vandaar ook de wegwerkzaamheden!

We bemerken nog weinig opwindning over de aanstondse verkiezingen, en in ieder geval veel minder dan vijf jaar geleden. Dit zal ongetwijfeld te maken hebben de nieuw ingevoerde en recent weer aangescherpte media- en communicatiewetten. Die verbieden samenkomsten die de stabiliteit van het land in gevaar zouden kunnen brengen; het publiceren van nieuws – inclusief via persoonlijke blogs of social media – dat strijdig is met overheidsbeleid, of het publiek maken van cijfers die niet eerst van overheidswege goedgekeurd zijn. Ook voor buitenlandse journalisten geldt dat hun materiaal pas publiek mag worden nadat het is vrijgegeven door de overheid. Enzovoorts. IJzingwekkende ontwikkelingen, die we als gasten in dit land alleen met lede ogen kunnen aanzien.

Onze straat hangt (als enige) vol met vlaggetjes van de oppositiepartij, maar

verderop woont dan ook de burgemeester, die zich dit jaar verkiesbaar heeft gesteld als parlamentslid. Moshi is van oudsher een oppositiebolwerk, en ook in de snel groeiende grotere steden heeft de oppositie veel aanhang. Desondanks gok ik dat de oppositie een nog kleiner aandeel van de stemmen zal vergaren dan vijf jaar geleden.

Deze maand werd aan de communicatiewet toegevoegd dat het vanaf nu niet meer is toegestaan om gegevens bekend te maken over de verspreiding van infectieziekten. De aanleiding zal duidelijk zijn. Ik weet nog niet wat dit gaat betekenen voor ons al ingediende onderzoeksvoorstel om in laboratoria verspreid over het land monitoring van uitbraken van acute infectieziekten in te richten ...

De ironie is dat het erop lijkt dat de epidemie zich in Tanzania inderdaad langzaam en beheersbaar heeft verspreid, met net als in andere Afrikaanse landen relatief weinig slachtoffers. Gezien het unieke gevoerde beleid schreeuwt dit erom onderzocht te worden, maar deze mogelijkheid wordt met de dag kleiner. We kunnen alleen zeggen: we weten het niet, en we mogen het ook niet zeggen. Tegelijk blijft, bij gebrek aan geloofwaardige cijfers, het reisadvies van de meeste ambassades voor Tanzania negatief. En zolang dat zo blijft is er weinig hoop voor de toerismesector – de belangrijkste buitenlandse inkomstenbron van Tanzania – ook al is er bijna geen vakantiereis denkbaar met een kleinere besmettingskans dan een safari.

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met acht jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit
zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de
postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via iDeal® op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

LET OP!

FIDESCO verduurzaamt.
Wilt u in de toekomst ons
nieuws blijven ontvangen,
geef dan uw emailadres door
op info@fidesco.nl

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

